“Espiritualitat i sida”

TROBADA MENSUAL DE PREGÀRIA (Núm. 79)

13 de febrer de 2003
de 20.30 a 21 hores

Aquesta meditació está inspirada en ensenyances i conferències donades en diferents ocasions per S. S. Ven. Tensin Giatso, catorzè Dalai Lama i cap de tots els ordes del budisme tibetà, també anomenat “El senyor del lotus blanc”, i reconegut per tots els budistes com la reencarnació del buda de la gran compassió.

Tots volem ésser feliços i evitar a tota costa el sofriment. Això és quelcom molt lògic i raonable, però el problema sorgeix quan, encegats pel nostre egoisme, arribem al convenciment que és una cosa que podem aconseguir sols. En realitat no és així i aquesta terrible errada ens dóna més i més sofriment, justament el contrari del que volíem.

Si analitzem detingudament qualsevol objecte material que utilitzem normalment en la nostra vida quotidiana, no ens resultarà difícil adonar-nos que la forma, el color o qualsevol de les altres característiques que té és el resultat de la intervenció d’altres éssers humans que són els que li han donat l’aspecte que ara té davant nosaltres. Res ni ningú no és com és “perquè sí”, absolutament tot està interrelacionat formant una teranyina gegant que ens uneix els uns amb els altres, encara que moltes vegades ens entestem a no comprendre-ho. Qualsevol vida és quelcom preciós i irrepetible i és la nostra responsabilitat tenir curar d’ella, perquè en fer-ho tenim cura també de nosaltres mateixos. Reflexionem en silenci sobre la gran quantitat de vincles que ens uneixen com a éssers humans.

A un nivell més profund també podrem comprovar que tant els nostres sentiments com les nostres emocions estan totalment supeditats als dels altres i que mai no podrem ser feliços mentre hi hagi gent que no té el més bàsic per viure. Només ens cal recordar les innombrables persones que s’han preocupat per nosaltres al llarg de la nostra vida: des de l’incondicional amor dels nostres pares fins al dels professors, amics i tot tipus d’éssers humans que han passat per la nostra vida i han deixat el seu gra d’amor en el nostre cor. Gràcies al que hem rebut desinteressadament de tots aquest éssers hem pogut arribar fins aquí, perquè sense la seva interacció en les nostres vides, ni la nostra vida ni la nostra personalitat haguessin estat les mateixes.

I aquesta dependència entre els éssers humans hauria d’ésser el motor que ens empenyés a canviar radicalment la nostra manera d’entendre el mon en què vivim.

Perquè la nostra felicitat depèn completament de la felicitat dels altres i tan sols amb tolerància, generositat i compassió per tots els éssers, podrem aspirar a aquesta felicitat que tots els éssers que senten anhelen. Reflexionem ara durant uns minuts sobre aquesta interdependència i recapacitem sobre el que fem per tenir cura d’aquesta gran família que és la humanitat.

Seria molt positiu que comencéssim a veure'ns no com a propietaris d'aquest amor que els altres ens han donat sinó solament com a dipositaris. Preocupar-nos pel sofriment dels altres alleugerirà el nostre propi sofriment com si d'un bàlsam es tractés i donarà plenitud a la nostra vida. Si caminem amb la mà oberta i l'amor i la compassió omplen el nostre cor, aquesta interdependència que fa que viatgem tots en el mateix vaixell es farà cada dia més manifesta. I ho farà en la seva vessant més positiva, ja que tot allò de bo que passa en les nostres vides té una estreta relació amb tot allò de bo que hem donat.

I tenint en compte aquesta estreta relació existent entre nosaltres, podrem fer nostres les sàvies paraules de S. S. el Dalai Lama: "ja que sembla que ens és molt difícil deixar d'ésser egoistes, almenys siguem uns egoistes intel·ligents i tinguem cura dels demés com si fossin un preciós tresor".

(Agustí Navarro, budista tibetà)

Pregària de dedicació de mèrits

Dediquem qualsevol energia positiva que haguem creat que hi hagi pau en el món, que es curin els malalts i que tots els éssers sense cap excepció s'alliberin del sofriment i arribin a la il·luminació.

Flames d'amor

L'oferiment d'un llantió és...

- Un signe que ens fa més conscients del desig de comunicar-nos amb el nostre Pare-Déu.
- Un símbol de la llum (vida plena) que posseïm dins del nostre cor.
- Una senzilla però profunda lloança i la manifestació dels nostres desitjos i sentiments.
- Una mostra del nostre esperit en pregària.

Podeu, si us plau, posar un llantió damunt l'altar tot recordant aquells qui estimem i que ja no són entre nosaltres perquè han assolit la plenitud promesa. Preguem també pels familiars i amics afectats i per totes les nostres intencions.

Parenostre

Basílica de Santa Maria del Pi
Barcelona, 13 de febrer de 2003
-Associació UNESCO per al Diàleg Interreligiós-